

טומאה

גליון הש"ס

הגהות הב"ח

מוסף רש"י

תום' ישנים

וַיֵּלֶךְ בַּשָּׁבֶת. הַקֶּשֶׁה רָצִי
מִקֶּשֶׁת מִדְּחִינָא שְׁמַת פֶּרֶק בְּמֵה
וּפֶרֶק [כד, צ] וּפֶרֶק (כל
ר' אֱלִיעֶזֶר דְּמִילָה קִלְגָּה,
וּפֶסְחִים פֶּרֶק כִּיֵּלד לֹאֲלִין
צַן עֹלַת שְׁמַת בְּשִׁמְתָּהּ וְלֹא
קֶשֶׁה וְעוֹד טוֹב. וְעוֹד קֶשֶׁה
בְּרִימָתָה דְּכִיֵּלד לֹאֲלִין מֵהָךְ
פֶּ"ק דְּשִׁמְתָּה [כ, א] לְתַרְאָה דְּלֹא תִּשְׁעֲרוּ

אבל מהאי גיסא ו
צריכא א"ר אלעזר
היה רבי מאיר איברי
להן מערכה בפני ע
בשבת מאי קמ"ל ת
ארבע מערכות א"ר
לפסולין ודוקא שמש
משלה בהן האור ו
כשירין ואחד פסולין
אין ואי לא לא ואפי
חמש אמר רב אח
סלקא דעתך אמינא
יום הכפורים להיות
שבת קרבין ביה"כ
לא קמ"ל אמר רבא
לקמחיה הא בכל יום
הונא דאמר תחילתו
גופא אמר רב הונא
סופו אינו דוחה מא
אמר דוחה את ה
הטומאה ^ט (ורבא) אמ
ואינו דוחה את ה
^ט (לרבא) לדידך קש
לדידך קשיא מאי שנא

ואפי' בטומאה שבת נמי במועדו ואפי' בשבת ולרב
שבת דכת' במועדו אפי' בשבת טומאה נמי במועדו
לא לדידי קשיא ולא לרב חסדא קשיא לדידי לא

(א) קרבנותיו קאמר ומיתורא דבשבתו דרשין חלזי שבת קריבין זיי
 וילר"י דהא דלמך ולא עולת חול בשבת היינו בלא משלה בזה אור
 הא דקאמר הכא ללישנא קמא דווקא משלה בזה האור ודווקא פס
 האור אלא ה"ק אבל כשרין לא אינטריך למימר דשרי היכא דמש
 במשלה בזה האור דווקא ומיהו יכולי לישב של יקשה לפירוש
 ופודרים מקרא עולת שבת בשבתו לא הוה דרשין אלא שמיטה
 דכתיב עולת שבת בשבתו הוה דרשין ליה הכי אס נאנסו ולא שחט
 או יו"ט אחר השבת אבל בזה דנפקא לן מלא תצטרו למיטרי אפי
 בשבתו אף לאיברים ופודרים לומר דחלזי שבת קריבין ציויה"כ
 כן דמדה הוה דאפי' דחול שרי בשבת היכא דמשלה בזה האור כדמ
 קמא דהכא דקאמר לא נזכרה אלא לפסולין דפסולין דנקט לאו דו
 דאמר ולא עולת חול בשבת ולא עולת חול ציו"ט היינו צילי שבת אר
 הא דלמך למיטרי איברים ופודרים הוה דלמך איכא לאוקמי קרא
 הכי מצער אש המערכה לזכור תמידין דיומא אמרינן דקרא דלא
 בזה האור כשרין ללישנא קמא דהכא ופסול ופסול במשלה בזה האור ולאכא
 חלזי שבת קריבין ציויה"כ וציו"ט היינו אפילו בשחילת הלילה מעל
 וסופו אינו דוחה בר חסדא אמר דוחה את השבת ב' פריש"י
 דוחה העומאה אבל שבת דוחה אפילו סופו ורבה אמר מחילתו דוחה
 של ערב שבת אינו דוחה דאין איברים נקטרים שמתחשך אלא מעל
 (פסחים 97 ע"א) חמשה דברים באין בטומאה ועל כרחק אפילו הקטרת
 בטומאה שמיטה וזריקה והקטרה ועוד דהקמתי בזה"ה עומר דהיינו
 וכובעים וטמאת בידו וכו' עד אומרים לו הוה פקח ושתוק אלמנה הוה
 וזריקת דם דרזח וכי היכי דזריקה דוחה טומאה הכי נמי הקטרת
 וגאכלין בטומאה ניחא דיש לומר דנקט לישנא דפירש בצבולה דכולה
 בגון מנחת העומר ומיהו קשה דרב חסדא מפרש למילתא הכל
 דאין דוחה טומאה דהיינו הקטרה ולא מיירי באיברים שניתמרו ו
 שניתמרו ועוד מאי קאמר מחילתו דוחה שבת שמיטה וזריקה אפי'

[illegible]

אבֿרָהָם רהאי גיסא ודהאי גיסא אימא לא צריבא. נהי דמסיק הכא דאפי' רהאי גיסא ודהאי גיסא כשר הני מיילי דיעבד אבֿרָהָם לכתחילה צעיק כנגד הפתח כדמשמע בנזכרים ריש פרק קדשי קדשים (דף נח.) וא"ת מאי איזטריך קרא למימר דלא מעבד אי שקיל להו שלא כנגד הפתח מהיכא מיתי עיכובא והכל לא שנה עליו הכתוב לעבד ואי מרמזיב חוקה לרבי יהודה דלמך (למן דף ס.) לא קאי חוקה אלל אדברים שנעשים בצנדי לזן כפנים למה לי קרא וי"ל כיון דהוי לורך פנים כפנים דמי מיד דהוי אקטורת שחפנה קודם שחית' הפך דלא עשה ולא כלום אפי' לי' יהודה ללורך פנים כפנים דמי: **אבֿרָהָם** לא משה בתן האור לא.

בשבת תנינא והיום
בר יעקב איצטריך
גני מילי היכא דחל
חר השבת ^דדחלבי
אבל באמצע שבת
מאן האי דלא חייש
גן קשיא ופליגא דרב
וחה סופו אינו דוחה
תמיד תחילתו דוחה
זינו דוחה רב חסדא
ת ואינו דוחה את
דוחה את הטומאה
ת * אמר ליה אביי
ולרב חסדא קשיא
ומאה דכתיב יבועדו
סדא קשיא מאי שנא
שיא בטומאה אמר ליה
סופו כתחילתו
טומאה

או ציוה"כ למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה אלא נראה לרבי"א
הוא דלמישרי איברים ופדרים הוא דתחא במשלה בהן האור וא"כ
ן אבל כשרין לא לא צעי למימר אבל כשרין אפילו לא משלה בהן
בהן האור ומיהו אפי' לנישנא קמא לא שרי אפילו בכשרים אלא
פורת דודאי אי לא הוה כח קין דלא תצברו למישרי איברים
קה דמעבד אבל הקטרה לא קיין דיכולין עדי הממין לא ליליה והא
מיד של שבת ושמיטת' אמו ציוה"כ ולמר ציוה"כ היכא דחל דיו"ב
ים ופדרים בתמיד של שבת מהשתא מוקמינא קרא דעולת שבת
ציוה"כ למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה וזריך לומר לפי' כמו
ועו בשמעתינ' לר"ע ולכל הפי' ג"ל דוחק שאנו זריכין לפרש לנישנא
והי"ה כשרין אלא דבכשרין לא אינטרדיך לאשמועינן ונראה לי דהא
יל יו"ט דלא ניתנו שבת ויו"ט לדחות בהאיא שעתא אלא שום קרבן
מסתבדר למישרי סמוך לבקר ב' מסדר מעברה דיומיה ויזין דבלאו
מבור תחא לנישרי איברים ופדרים דחול שניתומרו והפי' לא משלה
לאמרי אחד 'כשירה ואחד פסולה דווקא משלה בהן האור והא דאמר
קטירין מה שאין כן בעולת חול ציוה"כ וציוה"כ: **תחילתו** דוחה
זו תמיד שחיטה חריקה דוחה את הטומאה סופו דהיינו הקטרתו אינו
ידיד של שבת שחיטה חריקה דוחה את השבת וקרבן שבת סופו תמיד
עוד יום וזה הפי' תופש עיקר וקטרה ר"ל דהתנן בפרק כיצד זולין
ומקטירין קאמר מדקאמר ואינן נאכלין בטומאה מכלל דכל השאר לא
קטרה ולעיל נמי בפ"ק (דף ק"א) אמרין היה מקטיר במנחת פרים ואילים
היה היא בטומאה מיהו י"ל דלא קשה דהקטרת קומץ דמנחה במקום
ומצ' כדאמר בזבחים בפ"ק (דף ק"א) מקטיר נמי היינו זורק ומאין
יזין נאכלין בטומאה אבל לעינן הקטרה יש מהן שנקטרת בטומאה
ידיד דכל יומא ויומא תחילתו שחיטה חריקה דוחה הטומאה סופו
מפרש תחילתו דוחה שבת תמיד דשבת סופו אינו דוחה איברים
זו נמי דחי' שבת הקטרה דתמיד דשבת ועוד דלרביה דתחילתו דוחה
שבת

[illegible]

בז א ב מיי פ"א מהל'
תמידין הלכה ז:

רבינו חננאל

[illegible]

תום' ישנים (המשך)

[illegible]

שחל להיות בשבת, ועוד נמשך קר כפרה הוא לא דחי טומאה וטריטורה דוחה טומאה, וטריטורה נוק, ועוד קשה כי לפירוש רש"י נמאח אף זרק הדס לר' יהושע צל נטמא אחר זריקה שנגמרינו דהכח ובפרק אלו דבר ממצומעדיס, ולא ידענא מועדו ואפ"ו בשבת. ל ח' ילפינן מג"ש מועדו מועד